

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: PN-4Csp/52/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2517202733
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Skubáková
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2023:2517202733.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Katarínou Skubákovou v právnej veci sporu žalobkyne: D. S., narodená XX.X.XXXX, bytom C. XX, E., zastúpená: JUDr. Mgr. Marián Kropaj, PhD., advokát, so sídlom Krajinská 3, Piešťany, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35724803, zastúpený Remedium Legal, s.r.o, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53255739, o zaplatenie sumy 560,- eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 560,- eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 560,- eur od 12.04.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.
- II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 12.4.2017 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej istinu 560,- eur s úrokmi z omeškania 5 % ročne zo sumy 560,- eur od 12.4.2017 do zaplatenia.

2. Žalobu odôvodnila tým, že uzatvorila so Slovenskou sporiteľnou, a.s. dňa 29.9.2008 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX. Na základe danej zmluvy banka poskytla žalobkyňi úver vo výške 3.153,42 eur s úrokom 15,95% ročne, pričom splatnosť prvej splátky bola 20.10.2008 a konečná splatnosť úveru dňa 20.9.2018. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 27.6.2013 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky žalobkyne na žalovaného. Žalobkyňa nemá vedomosť, že jej banka oznámila postúpenie predmetnej pohľadávky. Následne žalovaný doručil žalobkyňi list „Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 22.7.2013. Žalovaný vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a súčasne informoval žalobkyňu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky je žalovaný oprávnený k začatiu inkasa (zaplateniu) finančnej pohľadávky v celkovej sume 3.797,44 eur a požiadal žalobkyňu o okamžité uhradenie. Následne žalovaný ponúkol žalobkyňi na základe Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 30.7.2013 možnosť splatiť dlh v 6 pravidelných mesačných splátkach v sume 66,- eur a poslednej 3.525,60 eur. Žalobkyňa uhradila žalovanému od tzv. postúpenia pohľadávok sumy spolu vo výške 1.116,- eur, tri roky spätne ku dňu podania žaloby sumu 560,- eur (splátky 80,- eur mesačne v dátumoch 14.4.2014, 14.5.2014, 16.6.2014, 14.7.2014, 14.8.2014, 14.9.2014, 14.10.2014). Uhradenie týchto súm vyplýva priamo z návrhu, ktorým žalovaný začal konanie voči žalobkyňi na Okresnom súde Piešťany, sp. zn. 5C/32/2016 o zaplatenie 2.381,56 eur. Žalobkyňa sa o podanej žalobe dozvedela až doručením listu Okresného súdu Piešťany zo dňa 7.8.2015, doručeným 13.1.2016. Následne na pojednávaní konanom dňa 30.3.2017 sa žalobkyňa dozvedela, že žalovaný nemá vecnú legitimáciu, pretože bolo okrem iného porušené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách a postúpenie pohľadávky je pravdepodobne absolútne neplatné pre rozpor s ustanovením § 39 OZ. Zmluva o splátkovom úvere zo dňa 29.9.2008

má charakter spotrebiteľskej zmluvy, a to zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní. Z listu označeného ako Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 22.7.2013 je zrejmé, že to bol práve žalovaný, kto vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, na čo nemal právo. Keďže pohľadávka banky nebola platne postúpená, plnenia, ktoré žalovaný na základe domnelého postúpenia prevzal sú plnením bez právneho dôvodu - bezdôvodným obohatením. Ani následná dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 30.7.2013 nemohla platne vzniknúť. Keďže je neplatným postúpenie pohľadávky pre nedodržanie ustanovení zákona o bankách, je neplatným i uznanie pohľadávky žalobkyňou, a to absolútne. Žalovaný nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže ani spravovať. Žalovaný nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a dohoda je neplatná aj v zmysle ustanovenia § 37 OZ. Zo strany žalovaného tu išlo aj o nekalú obchodnú prax s cieľom dosiahnuť novú 10 ročnú premičiacu dobu. Žalobkyňa vyzvala žalovaného listom doručeným mu dňa 10.4.2017 na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 1.116,- eur, najneskôr v deň nasledujúci od doručenia výzvy. Keďže splatnosť bezdôvodného ustanovenia nie je osobitne upravená, spravuje sa ustanovením § 563 OZ, kedy dlžník je povinný vydať obohatenie prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. Dňom nasledujúcim po doručení (11.4.2017) mal žalovaný vydať bezdôvodné obohatenie. Keďže tak neurobil, dňa 12.4.2017 sa dostal do omeškania. Žalobkyňa si tak voči žalovanému uplatnila i nárok na zákonné úroky z omeškania od 12.4.2017 do zaplatenia.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Vo vyjadrení zo dňa 7.7.2017 uviedol, že spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. (postupca) pred postúpením pohľadávky dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods. 8 ZoB ukladá, a teda v súdenom prípade nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalobkyňa bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (bola v omeškaní od 14.9.2012, kedy poslednýkrát vykonala platbu titulom úveru) a zároveň bola postupcom opakovane vyzývaná na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 16.8.2012 a výzvou zo dňa 20.5.2013 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. ZoB vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (splnenie čoho vyplýva tak z prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok ako aj z predložených výziev postupcu) a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku. Ak sú dané podmienky splnené, postúpením pohľadávky zo strany banky nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalovaný tak predloženými listinami preukázal, že žalobkyňa bola v čase postúpenia napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 ZoB. Žalovaný tiež poprel, že by mimoriadna splatnosť bola vyhlásená až zo strany žalovaného. Žalovaný tiež poukazoval na čl. I bod 7 Zmluvy o úvere, podľa ktorého: „Ak dôjde k akémukoľvek Prípady porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas, je Banka oprávnená postupovať v súlade s Úverovými podmienkami, VOP a..., najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, postúpiť Pohľadávku...“, ako aj na bod 18.14 VOP, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené....Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke...výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky“. Keďže ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje inú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl. I bode 7 Zmluvy. Žalovaný tiež doplnil, že má za to, že § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávky banky na inú osobu. Zo systematického zaradenia ustanovenia je zrejmé, že účelom postúpenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, čo potvrdzuje aj dôvodová správa. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v danom ustanovení podmieňovali platnosť úkonu postúpenia pohľadávky. Uvedené vyplýva aj z ustanovenia § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy (ZoSÚ). Zákonodarca v poznámke pod čiarou k danému ustanoveniu odkázal na § 524 OZ. Ak by teda mienil v ZoB upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k ustanoveniu § 4 ods. 5 ZoSÚ. Aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8

ZoB nemožno spojiť s následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, keďže § 92 ods. 8 ZoB nezakladá povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihniteľnú NBS (poukazujúc tiež na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015). Ak potom banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 OZ. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB. Súčasne žalobkyňa bola ku dňu postúpenia v omeškaní po dobu 462 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalobkyne so splnením čo len časti peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, a preto postupca by konal v súlade s § 92 ods. 8 ZoB aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalobkyňi nezasielal. Žalovaný tak mal za to, že naň bola postúpená pohľadávka banky a on v dobrej viere titulom jej uspokojenia prijal od žalobkyne plnenie a takéto jeho konanie nemožno posúdiť ako bezdôvodné obohatenie, keďže disponuje titulom na jeho prijatie.

4. V replike zo dňa 27.7.2017 žalobkyňa doplnila, že výzva zo dňa 18.6.2012 jej nebola doručená. Možnosť vyplývajúca zo zmluvy, resp. VOP postúpiť pohľadávku predstavuje nekalé obchodné podmienky, ktoré sú neplatné. Samotná výzva, ak by aj bola doručená žalobkyňi, čo nebola, nespĺňa podmienky § 92 ods. 8 ZoB. Pôvodný veriteľ je bankou, ktorej zákonodarca stanovil podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na inú osobu. Striktné podmienky opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu so zákonom s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Účelom ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Slovné spojenie „napriek písomnej výzve“ znamená, že najskôr musí dôjsť k písomnej výzve, kedy začne plynúť lehota 90 dní na splnenie záväzku a až po jej uplynutí môže dôjsť k postúpeniu pohľadávky na iný subjekt. Tento predpoklad však vo veci splnený nebol. Banka musí klienta najskôr vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 dní neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako 1 rok, môže banka napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť. Uvedené vyplýva aj z formulácie „napriek písomnej výzve“, čo znamená, že najskôr musí byť vyhotovená písomná výzva a potom môže nastať situácia, že klient bude dlhšie ako 90 dní v omeškaní, alebo nebude, teda táto okolnosť je až následná a od nej sa odvíja možnosť postúpiť pohľadávku banky na nebankový subjekt. Obdobný názor vyjadril aj Krajský súd v Trnave, v rozsudku z 19.4.2017 vo veci sp. zn. 23Co/68/2017 v ods. 19. Úpravou v § 92 ods. 8 ZoB mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve v omeškaní. Uvedené ustanovenie má motivovať banku k tomu, aby podnikala kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru a nemala by len pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky a iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Nie je v záujme spotrebiteľa, by po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávky voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. V danej veci tak neboli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky a tie musia byť splnené súčasne (písomná výzva a 90 dní omeškania žalobkyne) v čase postúpenia pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávok je absolútne neplatná podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 ZoB. Postupca totiž postúpil možno zosplatnenú pohľadávku pred uplynutím 90 dňovej lehoty. Zosplatnenie úveru žalovaným ostáva bez právneho významu. Pokiaľ žalovaný uvádza čl. I bod 7 zmluvy o úvere, resp. bod 18.14 VOP, uvedené podmienky spôsobujú nerovnováhu v zmluvných vzťahoch v neprospech spotrebiteľa, preto naň súd nemá prihliadať ako na platne dojednané. Uvedené ustanovenia majú za cieľ obchádzať splnenie predpokladov pre postúpenie pohľadávky podľa ZoB. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 OZ. Na uvedenom nič nemení ani následné podpísanie uznania záväzku žalobkyňou, keď žalobkyňa uznala záväzok voči subjektu, na ktorý neprešla pohľadávka banky a tento úkon nemôže vyvolať žiadne účinky vo vzťahu k pohľadávke.

5. Žalovaný v replike zo dňa 15.8.2017 doplnil, že žalobkyňa argumentuje tým, že v zmysle ZoB môže byť spôsobilým predmetom postúpenia iba pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je už splatnou. Žalovanému však nie je zrejmé, akú pohľadávku by podľa názoru žalobkyne banka mohla v prípade omeškania

dlhšieho ako 1 rok postúpiť inej osobe, keď by tento omeškaný peňažný záväzok zanikol splnením (pri dodatočnej úhrade dlžníkom). Omeškaný peňažný záväzok by bol v takom prípade dlžníkom uhradený na základe výzvy, a preto by banka už nedisponovala pohľadávkou, ktorú by mohla na inú osobu postúpiť. Žalovaný má za to, že ak súčet všetkých omeškaní dlžníka voči banke presiahol jeden rok, banka je vzhľadom k dikcii ZoB oprávnená postúpiť pohľadávku vyplývajúcu z tohto záväzku na inú osobu aj bez doručenia písomnej výzvy dlžníkovi k úhrade omeškaného záväzku. Je pritom irelevantné, či je peňažný záväzok dlžníka splatný, keď splatnosť si nemožno zamieňať s existenciou. K tvrdeniu žalobkyne o nekalej obchodnej praktike uviedol žalovaný, že nekalou obchodnou praktikou je teda podľa názoru žalobkyne aj samotné zákonodarcom prijaté ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB, pričom súčasne odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z rokov 2016 a 2017, ktorý dané dojednanie podrobil súdnej kontrole. Zmluvné strany pôvodného záväzku zo zmluvy o úvere si v bode 7.6.1 VOP dojednali, že ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti žalobcu, je postupca oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobkyňa opakovane porušovala zmluvné povinnosti tým, že neplnila splátky v lehote splatnosti. Postupca žalobkyňu opakovane vyzýval k úhrade omeškaných splátok, pričom následne podaním zo dňa 20.5.2013 využil svoje oprávnenie a vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa všetky splátky stali splatnými. V tomto podaní zároveň postupca vyzval žalobkyňu na úhradu celej pohľadávky. Je teda zrejmé, že v čase postúpenia bola táto už v celom rozsahu splatná, pričom keďže bola žalobkyňa zároveň v omeškaní so splnením časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 dní, bol postupca po vyzvaní oprávnený postúpiť pohľadávku na tretiu osobu v súlade so ZoB.

6. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 24. novembra 2023, a to v neprítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu, ktorí síce neprítomnosť neospravedlnili, ale vzhľadom na to, že žalobkyňa podávala žalobu vo veci súvisiacej so spotrebiteľskou zmluvou (a teda išlo o spor spotrebiteľský) súd vo veci ani na návrh žalovaného nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie, keď daný postup by bol v rozpore s ustanovením § 299 ods. 1 CSP. Súd sa vo veci oboznámil s listinnými dôkazmi založenými do spisu stranami, pričom keďže tieto boli stranám riadne doručené a neboli spochybnené, neoboznamoval ich osobitne na pojednávaní. Na pojednávaní žalovaný doplnil, že nárok žalobkyne považuje za premlčaný z dôvodu, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie a nie klasický spotrebiteľský spor.

7. V konaní nebolo sporným, že žalobkyňa uzatvorila so Slovenskou sporiteľňou dňa 29.09.2008 Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver 3.153,42 eur s termínom konečnej splatnosti 20.09.2018, že žalovaný doručil žalobkyňi list Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 22.07.2013, v ktorom ju informoval, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok je oprávnený k zaplateniu pohľadávky, že žalobkyňa uhradila žalovanému od 14.04.2014 sumu 560,- eur, že na pojednávaní dňa 30.03.2017 vo veci sp. zn. 5C/32/2016 vedenej na Okresnom súde Piešťany sa žalobkyňa dozvedela, že žalovaný nemá vecnú legitimáciu pre porušenie § 92 ods. 8 ZoB, že Okresný súd Piešťany tak i rozhodol dňa 29.06.2017, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou doručenou mu dňa 10.04.2017, že dňa 27.06.2013 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou a žalovaným, že výzvou zo dňa 20.05.2013 bola žalobkyňa vyzvaná na celkovú úhradu Slovenskej sporiteľni. Sporná je platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a premlčanie pohľadávky.

8. Predmetom konania je nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Súd vec posúdil podľa nasledovných ustanovení právnych predpisov.

9. Podľa § 290 Civilného sporového poriadku (CSP), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

10. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

11. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (1) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.(2) Dodávateľ je osoba,

ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (3) Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. (4)

12. Podľa § 53 ods. 1,3,5 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. (1) Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. (3) Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. (5)

13. Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. (1) V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. (2)

14. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu mimoriadneho zosplatnenia úveru bankou, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

15. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

16. Podľa § 45 ods. 1 OZ, prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

17. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

19. Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (1) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. (2)

20. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“), na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

21. Podľa § 4 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

22. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. (1) S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. (2)

23. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v aktuálnom znení), práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

24. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom od 23.12.2015), práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

25. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

26. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

27. Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (1) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. (2)

28. Podľa § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

29. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

30. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

31. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

32. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

33. Právny vzťah založený Zmluvou o splátkovom úvere (Zmluva) je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať aj podľa právnych predpisov, ktoré upravujú

právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, ZoSÚ), keďže právny predchodca aktuálneho žalobcu pri uzatváraní Zmluvy vystupoval ako dodávateľ (§ 52 ods. 3 OZ) s poukazom na predmet podnikania banky a žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 4 OZ), pretože jej bol poskytnutý úver (bezúčelový) za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je ZoSÚ, ako i ustanovenia § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, a je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení ZoSÚ. Hoci sporovými stranami v tomto konaní nie sú spotrebiteľka a pôvodný veriteľ zo Zmluvy, ale spotrebiteľka ako žalobkyňa a žalovaný (subjekt, ktorý poberal od žalobkyne úhrady z titulu dlhu zo Zmluvy), od ktorého sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, aj v tomto prípade ide o spotrebiteľský spor, keďže ide o spor priamo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, pričom na riešenie jednotlivých sporných otázok medzi stranami je potrebné aplikovať aj vyššie spomenuté právne predpisy.

34. V prejednávanej veci dospel súd k záveru, že na žalovaného v konaní neprešli práva a povinnosti pôvodného veriteľa zo Zmluvy o splátkovom úvere (Slovenskej sporiteľne), a teda nemal právny titul na prijatie a ponechanie si plnení od žalobkyne, ktoré mu vyplatila ako dlh zo Zmluvy, keďže pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 27.6.2013 (č.l. 6 s prílohou) neboli splnené predpoklady vyžadované § 92 ods. 8 ZoB pre platné postúpenie pohľadávky. Súd dospel k záveru, že jednak nedošlo k riadnemu zákonnému predčasnému zosplatneniu pohľadávky pôvodného veriteľa zo Zmluvy, ani k uplynutiu termínu konečnej splatnosti podľa Zmluvy (ktorý bol podľa Zmluvy až 20.9.2018), pohľadávka tak nebola splatnou, čo bolo zákonným predpokladom možného postúpenia podľa ZoB. Súčasne nedošlo ani k uplynutiu lehoty dlhšej ako 90 kalendárnych dní od (preukázaného) doručenia písomnej výzvy pôvodného žalobcu na úhradu omeškaných súm, počas ktorej by bola žalobkyňa (pred postúpením pohľadávky) v omeškaní. Žalobca sa tak na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6.2013 nestal nositeľom práv pôvodného veriteľa, a preto prijatím plnení od žalovanej v nespornej sume 560,- eur sa bezdôvodne obohatil, keďže tak získal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu a uvedené obohatenie je žalobkyňi povinný vydať.

35. Žalovaný v konaní síce tvrdil, že vo veci úveru žalobkyne došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti ešte pôvodným veriteľom (v texte aj predchodca žalobcu), a to listom zo dňa 20.5.2013 ku dňu 17.5.2013 (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti - č.l. 31, ktoré bolo žalovanej doručené dňa 29.5.2013 - doručka č.l. 32), avšak dané predčasné zosplatnenie nebolo uskutočnené v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, a preto ho nemožno považovať za platné (§ 39 Občianskeho zákonníka). Predpokladom predčasného zosplatnenia úveru v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradou jednotlivých splátok je dodržanie ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda spotrebiteľ musí byť v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením upozornený na uplatnenie tohto práva. Uvedené upozornenie a lehota 15 dní slúžia na ochranu spotrebiteľa v tom smere, že má možnosť zabrániť predčasnemu zosplatneniu jeho dlhu, ktoré má pre neho závažné dôsledky, tým, že omeškanú splátku v danej lehote uhradí. V prejednávanej veci nebolo zo strany žalovaného preukázané, že by podmienky zosplatnenia v zmysle Občianskeho zákonníka boli dodržané. Žalovaný v konaní predložil výzvu zo dňa 18.6.2012 (č.l. 30), ktorou jeho predchodca mal upozorniť žalovanú na existenciu omeškania v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v konaní však nebolo nijako preukázané, že by táto výzva (či iná výzva pred mimoriadnym zosplatnením) bola kedykoľvek žalobkyňi doručená (či vôbec odoslaná), pričom žalobkyňa jej doručenie priamo sporovala. Žalovaný v konaní ani následne netvrdil žiaden konkrétny deň, kedy mala byť predmetná výzva žalovanej doručená, ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by pri popretí jej skutočného doručenia žalobkyňou, preukázal jej odoslanie a doručenie. Predchodca žalobcu tak pristúpil k predčasnemu zosplatneniu úveru bez preukázateľného uskutočnenia predchádzajúcej výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu, keďže neboli dodržané predpoklady zákonného zosplatnenia pohľadávky voči spotrebiteľovi, nemôže byť predmetné predčasné zosplatnenie považované za platné.

36. S poukazom na vyššie uvedené tak k platnému predčasnemu zosplatneniu úveru neprišlo z dôvodu, že nebolo preukázateľne uskutočnené v súlade s § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čo zakladá neplatnosť predčasného zosplatnenia v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Súd tu podporne poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/215/2019 zo dňa 16.06.2020, v ktorom odvolací súd uviedol, že „zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že oznámenie o zosplatnení nie je možné stotožňovať s upozornením veriteľa na možnosť zosplatniť úver v zmysle § 53

ods. 9 OZ. Podľa obsahu vyššie uvedenej listiny jednoznačne ide už o využitie práva podľa § 565 OZ, t. j. práva žiadať zaplatenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok a keďže využitiu tohto práva nepredchádzalo upozornenie spotrebiteľa na možnosť uplatniť toto právo v lehote nie kratšej ako 15 dní, je záver súdu o využití práva tzv. straty výhody splátok veriteľom v rozpore so zákonom a v nadväznosti na to záver o neúčinnom zosplatnení úveru, správny. Vzhľadom na skutočnosť, že k zosplatneniu úveru došlo v rozpore so zákonom, bola tak postúpená na žalobcu pohľadávka, ktorá sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a tým neboli splnené podmienky platného postúpenia práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 17 zák. č. 129/2010 Z.z.“ Rovnako súd dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 13Co/104/2019 zo dňa 25.02.2020.

37. Súd má za to, že podmienkou platného postúpenia pohľadávky banky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 92 ods. 8 ZoB je, že sa postupuje pohľadávka, ktorá je splatná, t.j. s ktorou je spotrebiteľ už v omeškaní. Žalovaný síce vo veci argumentoval opačne a poukazoval na určité rozhodnutia, ktoré vychádzajú z iného právneho názoru a dané ustanovenie vykladajú v prospech postúpenia i nesplatennej pohľadávky, avšak dané rozhodnutia sú staršieho datovania a následnou rozhodovacou činnosťou súdov boli prekonané v smere právneho názoru poskytujúceho ochranu spotrebiteľovi a vyžadujúceho pred platným postúpením pohľadávky zo spotrebiteľského úveru (či už bankou, alebo iným subjektom) dosiahnutie jej splatnosti (uplynutím termínu konečnej splatnosti alebo zákonným predčasným zosplatnením). Potvrdením nevyhnutnosti prísnejšieho výkladu možnosti postúpenia pohľadávky bankou (ako subjektom, pri ktorom by spotrebiteľovi pri čerpaní úveru mala byť zabezpečená najväčšia garancia ochrany jeho práv) je následné zakotvenie nutnosti dosiahnutia splatnosti spotrebiteľského úveru pred možným platným postúpením pohľadávky z neho v prípade všetkých spotrebiteľských úverov (§ 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Uvedené ustanovenie bolo do nášho právneho poriadku prvýkrát zakotvené ešte koncom roka 2015 v znení uvedenom v ods. 24, postupom času došlo k novelizácii daného ustanovenia na aktuálne znenie. Zo všetkých časových znení daného ustanovenia je však zrejmá zákonodarcom presadzovaná potreba ochrany spotrebiteľa pred možnosťou postupovania pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré je v zásade zakázané, s uvedením výnimiek umožňujúcich prelomenie tohto zákazu, avšak iba pri splnení prísnych podmienok, v prípade nedodržania ktorých nemožno považovať postúpenie pohľadávky za platné. Nie je totiž v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávky voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Súd sa taktiež aj vzhľadom na uvedené nemohol stotožniť s názorom žalovaného, že § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, keďže § 92 ods. 8 ZoB nezakladá povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale iba administratívnu zodpovednosť banky. Uvedené ustanovenie ZoB uvádza konkrétne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postupovania pohľadávky banky (práve v záujme ochrany spotrebiteľa) na inú osobu, pričom v prípade ich nesplnenia nemožno takéto postúpenie pohľadávky považovať za platné pre zrejmy rozpor tohto právneho úkonu so zákonom.

38. Súčasne súd uvádza, že predpoklady zákonného postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB neboli splnené ani z hľadiska ďalšej nevyhnutnej podmienky, a to uplynutia 90 kalendárnych dní od písomnej výzvy banky na úhradu omeškanej (časti) pohľadávky, keďže v konaní bolo preukázané iba doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.5.2013, a to dňa 29.5.2013. Doručenie (ani odoslanie) žiadnej inej výzvy zo strany banky žalobkyni pred postúpením pohľadávky v konaní preukázané nebolo. Keďže k postúpeniu pohľadávky na žalovaného malo dôjsť zmluvou zo dňa 27.6.2013, je zrejmé, že medzi dorúčením jedinej preukázateľnej výzvy zo strany banky na úhradu omeškaného dlhu žalobkyňou a postúpením pohľadávky neuplynula povinná lehota 90 kalendárnych dní, počas ktorých by mala žalobkyňa možnosť dlh uhradiť. Aj z uvedeného dôvodu je nepochybné, že predpoklady ustanovené § 92 ods. 8 ZoB neboli v danom prípade dodržané, a preto ani v zmysle uvedeného nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalovaného. V zmysle ustanovenia § 92 ZoB pritom môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou vtedy, ak predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškaných splátok pohľadávky a klient, teda dlžník je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (obdobne napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.5.2014 sp. zn. 6Co/119/2013). Keďže žalovaný nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky naň písomne vyzval žalovanú na splnenie peňažného záväzku tak, aby medzi touto výzvou a postúpením pohľadávky uplynula zákonná lehota 90 kalendárnych dní, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa

27.6.2013 je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB. Tu súd podporne poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.2.2018 sp. zn. 9CoI/273/2017, v ktorom Krajský súd okrem iného uviedol: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 24.3.2011 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom).“

39. Žalovaný tak v konaní nepreukázal predpoklady pre platné postúpenie práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda ani predpoklady pre nadobudnutie týchto práv. Akákoľvek dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky uzatvorená so spotrebiteľom v situácií, kedy na druhý subjekt neprešli práva a povinnosti pôvodného veriteľa pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, taktiež nemôže byť platná a účinná a vyvolávať akékoľvek právne následky. Keďže totiž pohľadávka zo spotrebiteľskej zmluvy nebola na žalovaného platne postúpená, nemohla žalobkyňa voči nemu ani platne túto pohľadávku uznať, pretože v čase podpisu uvedenej dohody žalovaná voči žalobcovi tento záväzok nemala.

40. K argumentu žalovaného, že pôvodné strany zmluvy o úvere si dohodli otázku postúpenia odchyľne od ZoB, a to v čl. I bode 7 Zmluvy, súd uvádza, že na takúto dohodu zmluvných strán nie je možné prihliadať, keďže čl. I bod 7 zmluvy o úvere, resp. konkrétne bod 18.14 VOP (č.l. 63), spôsobuje zrejmu nerovnováhu v zmluvných vzťahoch v neprospech spotrebiteľa, keďže nielen umožňuje banke postúpiť svoju pohľadávku voči spotrebiteľovi bez akýchkoľvek obmedzení a spotrebiteľovi toto neumožňuje (ten môže svoju pohľadávku postúpiť iba za písomného súhlasu banky), ale i umožňuje obchádzať (na ochranu spotrebiteľa určené) ustanovenia ZoB, preto naň súd nemôže prihliadať ako na platne dojednané ustanovenie, ale považuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 OZ.

41. Súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, že § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávky banky na inú osobu. Opak preukazuje nielen potreba ochrany spotrebiteľa a rozsiahla judikatúra, ale i následné priame a výslovné zakotvenie zákazu postúpenia pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom zákone o spotrebiteľských úveroch s ustanovením iba prísnych výnimiek z neho. Taktiež sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že ak súčet všetkých omeškaní dlžníka voči banke presiahol jeden rok, banka je vzhľadom k dikcii ZoB oprávnená postúpiť pohľadávku vyplývajúcu z tohto záväzku na inú osobu aj bez doručenia písomnej výzvy dlžníkovi k úhrade omeškaného záväzku, keď takýto záver zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB nevyplyva, keďže časť týkajúca sa výnimky v prípade, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok, sa vzťahuje k druhej vete daného ustanovenia (zakazujúcej postúpenie v prípade úrady omeškaného dlhu dlžníkom, čo potvrdzuje skutočnosť, že daná výnimka je od druhej vety oddelená bodkočiarkou) a nie k vete prvej upravujúcej povinnosť výzvy a následného uplynutia lehoty 90 dní.

42. Žalovaný na pojednávaní iba stručne namietol premlčanie pohľadávky žalovanej, keďže ide o pohľadávku z bezdôvodného obohatenia. Hoci daná námietka bola vznesená prvýkrát až na pojednávaní (teda nie včas), a ani nebola konkrétna, a teda súd by sa ňou ani nemusel zaoberať (§153 CSP), súd z dôvodu právnej istoty uvádza, že nemá za to, že by pohľadávka žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bola premlčaná. V konaní nebolo sporným, že úhrady, ktorých vrátenia od žalovaného sa

žalobkyňa v konaní domáha, boli uskutočnené nie viac ako tri roky pred začatím konania (prvá splátka bola nesporne uhradená dňa 14.4.2014, ktorú úhradu v danom termíne potvrdzuje aj návrh samotného žalovaného v sporovej veci podanej na Okresnom súde Piešťany o zaplatenie sumy 2.381,56 eur - č.l. 9, žaloba bola podaná dňa 12.4.2017), a teda neuplynula objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá plynula od jeho vzniku (§ 107 ods. 2 OZ). Súčasne nebolo sporným, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil na pojednávaní dňa 30.03.2017 vo veci prejednávanej Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 5C/32/2016, keď sa dozvedela, že žalovaný nemá vecnú legitimáciu pre porušenie § 92 ods. 8 ZoB. Od uvedeného okamihu neuplynula do podania žaloby lehota 2 rokov, a teda nárok žalobkyne nie je premlčaný ani subjektívne (§ 107 ods. 1 OZ).

43. Súd záverom poukazuje na skutočnosť, že právne otázky, ktoré v tomto konaní posudzoval, a to najmä otázka, či na žalovaného prešli práva pôvodného veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, boli vo veci medzi týmito istými sporovými stranami (v opačnom procesnom postavení) už posudzované, a to v konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany, ktorý vo veci rozhodol dňa 29.6.2017 rozsudkom č.k. 5C/32/2015-175 (č.l. 74-79), kde žalobu žalobcu v danom konaní (tu žalovaný) voči žalovanej (tu žalobkyne) zamietol, keď dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, a tak zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6.2013 je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie podmienok ustanovených v § 92 ods. 8 ZoB, keď postupca postúpil pohľadávku pred uplynutím 90 dňovej lehoty a doručenie inej výzvy žalobca nepreukázal. Žalobca bol tak uznaný za vecne nelegitimovaného. Obdobne súd v danom rozsudku posúdil bod 18.14 VOP ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Okresný súd Piešťany tak posúdil danú právnu vec z hľadiska skutočností relevantných aj pre rozhodnutie v tejto veci rovnako ako súd v tomto konaní. Súd dodáva, že hoci sám nanovo posudzoval a vyhodnocoval tvrdený a preukazovaný skutkový stav medzi stranami a dospel k rovnakým právnym záverom ako Okresný súd Piešťany, má za to, že vyvodenie iných právnych záverov (ku ktorým však ani sám nedospel) by bolo v rozpore s princípom právnej istoty a jednotnosti súdneho rozhodovania.

44. Pretože sa žalovaný s peňažným plnením dostal do omeškania, keďže žalobkyňa ho vyzvala na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 6.4.2017 (č.l. 10), ktorá bola žalovanému nesporne doručená dňa 10.4.2017, súd mu uložil povinnosť zaplatiť žalobkyne tiež úrok z omeškania v uplatňovanej výške 5 % ročne z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia odo dňa 12.4.2017, ktorým sa žalovaný dostal do omeškania, keďže nárok žalobkyne sa stal splatným dňa 11.4.2017, t.j. deň nasledujúci po doručení výzvy na úhradu (§ 563 OZ). Výšku úroku z omeškania určuje nariadenie vlády Slovenskej republiky, ktorá výška úroku z omeškania v znení účinnom ku dňu omeškania, je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobkyňa tak má nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % (t. j. 5% + 0,00 %) ročne, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky od 16.3.2016 bola vo výške 0,00%.

45. Súd záverom uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29). Takto sa súd napríklad nevenoval argumentácií žalobkyne uvedenej v poslednom vyjadrení zo dňa 1.11.2023, kde žalobkyňa uvádzala dôvody pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keďže žalobe vyhovel v celom rozsahu pre vyššie uvedenú súdnu argumentáciu a zaoberať sa prípadnou bezúročnosťou zmluvy považoval za nehospodárne a nadbytočné.

46. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

49. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd aplikoval ustanovenie § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu, keď jej žalobe bolo vyhovené. V konaní pritom nebol tvrdený a súd sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. a), m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.